

technika felhasználásával megalkotni a nyugatiakkal egyenlő értékű japán katedrális. A hatalmas főhajó óriás papírsárkány alakú alapról emelkedik fel olyformán, hogy a keresztalakú váz lesz a templom gerince. A kereszt szárai a keresztveződés pontjából kiindulva a végek felé emelkednek, meredeken főként a felső, legrövidebb szár, amely alatt a szentélyrész van kiképezve. A kereszt szárai közt az oldalvonalakról elindulva csodálatos finom hajlatú héjbeton határolja el a templom belső terét s emeli szédítő magasba a keresztalakú gerincet. Ez a gerinc tulajdonképpen egy világító szalag, mely felülről és a kereszt végeiről merőlegesen földet érve adja a templom világítását. A magasba törő térelzáró fal kifejező erejét rendkívüli finomsággal érzékeltetik a héjbetont borító alumínium-lemez hullámos felületének vonalai.

Nyugaton Rotterdam Hoogvliet nevű elővárosában ugyancsak 1964-ben szentelték fel talán a világ legmodernebb építészeti technikájával készített templomát, mely 19.4×22 méter alapterületen készült el 6 nap alatt, milliméter-pontosságú előregyártott acélelemekből Rein H. Fledderus építész tervei szerint. Az acélt PVC bevonattal látták el, a jó akusztikát külön szellemes berendezés biztosítja, a világítást a tengert idéző zöld és kék színekből összeállított ablakszalag adja.

Végül legalább pár szóban érintenem kell a modern templom és a képzőművészetek kapcsolatának problémáját. Ismételten találkozhatunk olyan véleménnyel, mintha az absztrakt építészeti formák nem túrnék az ábrázoló művészeteket. Nem egyebek az ilyen vélemények, mint a művészettől idegen elméletekből levont irreális következtetések. Nemcsak a keresztény művészet egész múltjával állnak szemben ezek, hanem esztétikai szempontból is tarthatatlanok, s a tények is ellentmondanak nekik. Mert éppen a legutóbbi években a legmodernebb templomokban lehetünk tanúi a különböző művészetek harmonikus együttesének. Hogy csak egy példát említsek, Bécs Kagran kerületének új templomában a szentély cikk-cakkban kiképzett zárófalának ablakkepei mint valami képeskönyv lapjai vonultatják el a szemünk előtt közérthető szimbólumokban és alakokban ábrázolva az egész üdvtörténetet. Ez a probléma is olyan tehát, mint a keresztény művészet többi problémái: megoldásához vallásos ihletettség és alkotó tehetség kell. S szerencsére mind két forrás kiapadhatatlan.

NYÁRUTÓ

*A bőség zöld kirakatára
kétoldalt porfüggönnyt akaszt a
földút s miközben mezsgyéjén áll,
— mint távozóban lévő gazda —
körülnéz, búcsúzik a vén nyár.*

*Lankadt pászták közt, krumpliföldek,
tarlók, ugarok és lekókad
kukoricások mellett ballag.
Ékéket vár — csiklandozókat —
a viszkető, gommarta parlag.*

*Mennyi termés hál idekinn még
fel-felriadva, csak a szérű
nyugodt, hogy kincse már nem ég le.
Orvul felvagdalt, pirosbélű
dínnyék kiáltanak az égbe!*

*Pelyva-álmukban, elcsépelve,
nyújtóznak kócosan a kazlak.
Nem fenyeget zápor, se villám.
Szekértetön — szellős magaslat —
paraszt támaszkodik a villán.*

*Koppasztott tarlón marha búsul,
pányvája új sávba nem ér el.
Stró legyek sűrű rajára
csap egyet oldalt tönkfejével
olykor, és kilődul a nyála.*

N é m e d i A n d r á s